

Колко любопитно е носенето имъ! На една кобилица има прѣвързани двѣ кошници и въ тѣхъ слагатъ малкитѣ още непроходили дѣца.

Бащата внимателно крѣпи кобилицата съ едната си ржка, а съ другата носи сѣчивото, съ което ще работи.

Дѣцата, като въ люлчица, си мърморятъ и се забавляватъ.

Спомени отъ войната.

24.

Прѣдъ атаката.

То гънкитѣ на обширното Одринско поле шуртѣха много жество поточета. Горещитѣ слънчеви лъчи проникваха прѣзъ изтънклитѣ снѣжни прѣспи, сгрѣваха земята и прѣвръщаха снѣга въ бързи поточета, които весело клокочеа къмъ низинитѣ.

Трѣвицата, току що показала зелената си главица, трѣпкаше на слънчевитѣ лъчи и разведряше натъжената войнишка душа.

Слѣдъ ужасната снѣжна буря и дългитѣ студени февруарски нощи, сърдцата на войниците трепкаха, както трепкатъ малкитѣ агънца за прѣвъ пѣтъ видѣли зелена поляна и топло слънце...

Войниците се бѣха прѣснали по полянитѣ и се прѣпичаха на мартенското слънце.

Но то ги не топлеше! Сърдцата на войниците бѣха застинали отъ прѣдстоящата грозна неизвѣстность. „Трѣбваше на всѣка цѣна да се вземе Одринъ!“ Така гласѣше заповѣдта, която бѣше получена него день.